

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Megilat Ta'anit

Avraham Segal <mi-Ḳraḳo>

[Ḳenigsberg], [1858?]

יעישת קרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381)

מעמידים בתוכו אבנים טובות שהיו מונחות עד שיבן אלהו
 ויעיד עליהם אם טמאות ואם טהורות הן ונמנו עליהן ונגזו
 אותן ובאותו היום שגנזו עשאוהו י"ט: בעשרין וחמשה ביה
 [ב] אחידת שומרון שורא ומה היא אחידת שומרון מפני
 שכשעלחה גלות ראשונה הלכו להם [ג] למטלית זו של כותיים
 ולא הניחו באו לים בוסטי וישבו אותה והקיפוה עיר חומה
 ונסמכו לה עיירות רבות מישראל והיו קורין אותה ערי נברכתא:
 בעשרים ושבעה ביה [ד] תבת סולחא למיסק על מדבח מפני
 שהיו הצדוקין אוכלין [ה] מנחת בהמה נטפל להם רבי יוחנן
 בן זכאי אמר שוטים זו פניין לכם ולא היה בהם אחד שהחזיר
 לו דבר חוץ מזקן א' שהיה מפטפט בנגדו ואומר מפני שהיה
 משה אוהב את אהרן אחיו אמר לא יאכל סלת לבר' אלא
 יאכל סלת ובשר כאדם שאומר להביו [ו] הילך רפך הילך
 בשר הלך רכיד הילך בשר קרא עליו המקרא הזה [ז] (טמות ט"ו)
 ויבאו אלימה ושם שתיים עשרה (מים) עינות מים ושבעי חמרים
 אמר לו רבי אתה מצחק בנו אמר לו שוטה שכעולם ולא
 תהא הורה שלמה שלנו כשיחה בטילה שלכם אמר לו ר'
 ובכך אתה פוטרני א"ל לאו א"ל הכתוב אומר (צדצ"כ כ"ח) ומנחתם
 ונסכיהם לריח ניחוח אשה לה: י

כ"ט
ל

כ"ט
כ"ט

סליק פרק שמיני.

פרק תשיעי

כסלו בחלתא בכסליו איתנשילו סימות' מן הרחא [א] מפני שבנו
 יא וזונום סימואות סימואות בעורה וכשגברה יד בית חשמונאי
 בבלום

פי' מהר"א

כ"ל לקין תורכצין זס על זס שתי וערצ כדי סרוב וסגור עכ"ל
 כ"ל ס' גיגאטרס: [ב] חמילת שוונרון סורס. לסוף חמוצת נחלס:
 [ג] לונטלית זו סל כותיים. לפי הענין סור' לסיסה יודיסה סל כותיים:
 [ד] תצת סולחא זכו'. סו' לונקונו סרססון: [ה] ונחת צסמס:
 פי' וס סכחצ צפ' סלח לך וסס כחוצ סו' לסיל תעסו צ' עסרסוצ'
 וכי תעסו צן צקר וגו' וסקריצ' על צן סצקר ונחס ג' עסמוניס
 זס נקר' ונחת צסמס: [ו] סילך רכיד. לסוף סס לך עונס עס צסכ:
 [ז] ויצוורו אלימס וגו'. צצצריס צעלונס וסיס ונחס סומס כנו

סונפרס' צפ"ק סלל סלל עסר יוס' ססורצ' ססס וי
 פ"ט [א] ופסי סצנו סינוחצ צעזרס. לס ונחתי צערך רק דנויון ונחתי
 וסול

בטלום והוציא' משם ובאותו היום שבטלום עשאוהו י"ט;
 בשבעה ביה י"ט יום שמת הורדוס שונא את החכמים ששמחה
 הוא לפני המקום כשהרשעים מסתלקין מן העולם שנא' וגם
 יד ה' היחה בם להומם וכתיב (דצ"ג י"ג) ויהי כאשר חמו כל
 אנשי המלחמה למות מקרב העם וכתיב וידבר ה' אלי לאמר
 וכן הוא אומר [ב] איש טוב זה ואל בשורה טובה יבוא
 [ג] ואומר ויצו המלך את בניהו בן יהודע ויפגע בו וימיתוהו
 וגו' ובאותו היום שמ' הורדס עשאוהו י"ט: בעשרים וחד ביה
 יום הר גרזים דלא למספר יום שביקשו הכותים את בית
 אלהינו מאלכסנדרוס מוקדון להחריבו ואמרו לו מכור לנו
 חמשת כורים ארץ בהר המוריה ונתנה להם ובאו והודיעו את
 שמעון הצדיק מה עשה לבש בגדי כהונה ונתעטף בבגדי כהונה
 ויקרי ירושלים עמו ואלף בולייטין (זו כלים של זה כלל) היה
 צנקדס ונחמסת סנה דונס כנין כלצוס ענוק וכסצנל ונוח לתוכו
 דונס כנין צליט סיונים פירוס פרי סלונים, לסון ערוך) מכוסין
 בלבנים ופרחי כהונה מקישין בכלי שרת ואבוקות של אור
 דולקות לפניהם כל הלילה כולה הללו מהלכין מצד זה והללו
 מהלכין מצד זה אמר להם מי הללו אמרו לו המסירות,
 הללו היהודים שמרדו כן כיון שהגיע [ד] לאנטיפרם ורחה
 להם חמה הגיע למשמר הראשון נפגעו זה בזה אמרו להם
 מי אתם אמרו להם אנן אנשי ירושלים וכאנו להקביל פני
 המלך כיון שראה אלכסנדרוס מוקדון את שמעון הצדיק ירד
 ממרכבתו והשתחוה לו אמרו לו מלך גדול כמותך ישתחוה
 ליהודי זה אמר להם דיוקנו של זה אני רואה כשאני יורד
 במלחמה ונוצח אמר להם למה באתם אמרו לו מקום שאנחנו
 מהפללים עליך ועל מלכותך שלא תחרב יתעור הללו וחתנו
 להם אמר להם ומי הם הללו אמרו לו הכותיים שעומדין לפניך
 אמר להם הרי הם מסורין בידיכם מה עשו להם נקבום בעקביהם
 וחלאום

פי' מהר"א

והוא צמי גמי' של חוליות שלסס כנוו סינח: [ב] חיס טוץ יצטר
 טוץ. זה כתוב חלל כריגת חצטלוס וסיעתו זהו צטורה טוץ
 סנתו רשעי ישראל, ורעפ"י טצכה דוד וסיס ונתחצל וחוור צני צני
 ז' פעונים כצר חח"ל הטעם כדי להעלותו ונח' עזורי דגיסל' חל
 ג"ע: [ג] וחומר וינו סגולך גו'. חח"כ כתי' וסמלכו' נכון ציד סלנ'
 גשוס סטנסס סיס לפני סנקוס וספלת סל רשעים: [ד] לאנטופרי.
 פי'

ותלאום בונבי סוסיהם והיו מגררין אותם על הקוצים ועל
 הברקנים עד שהגיעו להר גריזים הרשוהו וזרעוהו כרשינין כדורו
 שבקשו לעשות לבית אלהינו ובאותו היום שעשאו להן כך עשאוהן
 י"ט: בעשרים וחמשה ביה יום חנוכה המניא יומין דלא למספד
 כשנכנסו יונים להיכל טמאו כל השמני' שבהיכל וכשגברה יד
 בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצא אלא פך אחד שהיה
 מונח בחותמו של כה"ג שלא נטמא ולא היה בו להדליק אלא
 יום א' ונעש' בו גם והדליקו שמונה ימים לשנה אחרת קבעום
 ח' ימים טובי', ומה ראו לעשו' חנוכה שמונ' ימים והלא חנוכה
 שעשה משה במדבר לא עשה אלא ז' ימים שנא' (ויקרא ח)
 ומפתח אוה"מ לא תצאו שבעת ימי' וגו' ואו' (צנדצר ז) ויהי המקרי'
 ביום הראשון את קרבנו וגו' ובשביעי הקריב אפרים וכן מצנינו
 בחנוכה שעשה שלמה שלא עשה אלא שבעת ימי' שנ' (נולכי ח)
 כי חנוכת המזבח עשו שבעת הימים והחג שבעת ימים ומה
 ראו לעשות חנוכה זו ח' ימים אלא בימי מלכות יון נכנסו
 בית חשמונאי להיכל וכנו את המזבח ושדוהו בשד ותקנו בו
 כלי שרת והיו מתעסקים בו שמונה ימים, [ו] ומה ראו להדליק
 את הנרות אלא בימי מלכות יון שנכנסו בני חשמונאי להיכל
 שבעה שפורין של ברזל בידם וחפום בעץ והדליקו בהם את
 הנרו'. ומה ראו לגמו' בהם את ההלל אלא שכל השועה וחשוע'
 שהקב"ה עושה להם לישראל היו מקרימין לפניו בהלל בשיר
 ובשבח ובהודאה כענין שנא' (נחמי ט') ויענו בהלל ובהודות
 לה' כי טוב וגו': מצות נר חנוכה איש וביתו והמהדרין נר לכל נפש
 ונפש והמהדרין מן מהדרין ב"ש אומרין יום ראשון מדליק שמונה
 מכאן ואלך פוחת והולך ובית הלל אומרין יום ראשון מדליק
 אחד מכאן ואילך מוסיף והולך, שני וקנים היו בצידון אחד עושה
 כדברי ב"ש וא' עושה כדברי ב"ה זה נותן טעם לדבריו זה נותן

טעם

פי' מהר"א

פי' הערוך זה אלכסנדריא של ונכריס: [ו] ומה ראו להדליק את
 הנרות וכו'. ע"כ לריך לדסוק לומר דלין ונקסה כשטונו ומה ראו
 ומה טעם על תקנת חכמים דהא כצד אונרנו ונשום סנס סגדול
 שנעשה צפך טונן, אלל סכי קל קסי' לי' ומה ראו להדליק את
 הנרות ר"ל דלותו זונן שנעשה סנס צפך טונן סטונן סי' סיסור וסס
 סיו טונאי ונתי' ונחנת סללי סרצ ח"כ כסהלדיקו סנרות של ונכריס
 סיו ונעוואין את סטונן סטיסור, לכך ונתרץ ספיר אלל ציוני ונלכו'

יון

מגילת פרק השיעי תענית יג

טעם לדבריו, זה אומר כפרי החג (מתעטין וסולכים כקדמות דס' פתח) וזה אומר מעלין בקודש ואין מורידין. מצו' הדלקת' משתשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק, ומצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ ואם היה דר בעליה מניחה בחלון הסמוכה לרשות הרבים ואם מתירא מן הלצי' מניח' על פתח ביתו מבפנים ובשעת הסכנ' מניחה על שלחנו ודיו:

סליק פרק השיעי.

פרק עשירי

טבת בעשרים ושמונה בטבת יתיבא כנישתא על דינא, מפני שכשהיו צדוקין יושבין בסנהדרין שלהם וינאי מלך ושלמינין המלכה יושבת אצלו ולא אחד מישראל יושב עמה' חוץ משמעון בן שטח והיו שואלין תשובות והלכות ולא היו יודעין להביא רא' מן התורה, אמר להם שמעון בן שטח כל מי שיודע להביא רא' מן התורה יהא ראוי לישב בסנהדרין וכל מי שאינו יודע להביא ראיה מן התורה אינו ראוי לישב בסנהדרין, פעם אח' נפל דבר של מעשה בנייהן ולא היו יודעין להבי' רא' מן התורה חוץ מוזקן אח' שהיה מפטפ' כנגדו אמ' לו תן לי זמן ולמחר אני משיבך נתן לו זמן הלך וישב לו בני לבין עצמו וכיון שראה שלא היה יודע להבי' ראיה מן התורה למחר נתבייש מלבו ומלישב בסנהדרין גדולה והעמיד שמעון בן שטח אחד מן התלמידים והושיבו במקומו, אמר להם אין פוחתין בסנהדרין של ע"א וכך היה עושה בכל יום ויום עד שנסתלקו כולם [א] וישבה סנהדרין על דעתה (ס"ח על דעתו) ובאותו היום שנסתלקה סנהדרין של צדוקין וישבה סנהדרין של ישראל עשאוהו י"ט: סליק פרק עשירי. [א]

שבת

פי' מהר"א

יון בני חטונאחי נכנסו וז' ספרים של צדוק' נחופים צעץ וזהם מדליקין את הנרות, ר"ל כיון שהם נחופים צעץ ח"כ הם פשוטי כלי עץ ופשוטי כלי עץ אינו נטווא וזה' הדליקו את הנרות, ועיין בלבוש ח"ח שנתריך צענין זה צענין הדלק' הנטווא' צחותו זמן לכן אונר ספוס צעץ וק"ל:

פ"י [א] ויסבה סנהדרין על דעתה. כ"ל להג' על דעתו ר"ל על דעתו של שמעון בן שט' כו"ס לעיל וסוסיצו צוקונו, ולקיי' גרסת הספר